

Останалъ Ботйовъ посрѣдъ ромънската столица да се наслаждава на нейната красота и непривѣтностъ.

III.

Застояването на Ботйовъ прѣзъ зимата на 1868—69. год. въ Букурещъ за него е било колкото фатално, толкова и благотворно.

Враждата на чорбаджийския Букурещъ, която разколебала цѣла труппа, върху българския поетъ подѣйствувала въ обратна смисълъ: за излишенъ пжтъ казалъ Ботйовъ, че върба грозде не дава, сир. — че отъ чорбаджия прокопсия нѣма. Зарѣзанъ срѣдъ улицата, той погледналъ наоколо си и намѣрилъ поле за нова дѣятелностъ. Основаната прѣзъ 1862. година отъ старитѣ „Добродѣтелна дружина“, въ която влизалъ и покойния Раковски, се разпаднала на двѣ половини, или по-добрѣ — отъ нея се откъснала една малка частъ по-млади, по-дѣятелни и проникнати съ „народни“, сир. — съ революционни чувства младежи, въ първитѣ редове на които стоѣли, освѣнъ Раковски, още Чобановъ, Цѣновичъ и други. Срѣщу силнитѣ настоявания на Котленския хайдутинъ по-рано, да бждатъ приети въ Добродѣтелната дружина за членове и люде отъ долня ржка, работници и еснафи, чорбаджиитѣ отговаряли, че тѣ нѣматъ работа съ хора събрани отъ колъ и вжже, и че комуто не понася тѣхната политика, да си върви. Ясно станало на Раковски и другитѣ по-събудени младежи, че тѣ неще могатъ млѣ брашно въ воденицата на старитѣ: тѣ се отцѣпили отъ послѣднитѣ и заживѣли по своему. Струва ни се около 1866. или 1867. година, наскоро прѣди смъртта на Раковски, дружеството „Братска любовъ“ взело да котка по-бѣдничкитѣ и по-годни да възприематъ „народнитѣ идеали“ голтаци, които захванали да се назоваватъ още и „Млада България.“

Като се огледалъ наоколо, Ботйовъ видѣлъ Братската любовъ, запозналъ се съ Цѣновича (Д.) и на-